

Stk. 1 fastslår, at parterne kan aftale fremgangsmåden for behandlingen af indsigelser mod en voldgiftsdommer. Dette følger for så vidt allerede af den foreslåede § 2, hvorefter bl.a. kapitel 3 som udgangspunkt kun finder anvendelse, hvis andet ikke er aftalt. Når parternes aftalefrihed med hensyn til fremgangsmåden for behandlingen af indsigelser mod en voldgiftsdommer gentages i den foreslåede § 13, stk. 1, skyldes det hensynet til overskueligheden for navnlig udenlandske brugere af voldgiftsloven.

Parterne kan bl.a. overlade det til en tredjemand, herunder en voldgiftsinstitution, at behandle indsigelser mod en voldgiftsdommer. Parterne kan også aftale frister for fremsættelse af indsigelser og for behandlingen heraf. Sådanne aftaler kan også indgås i form af en vedtagelse af et standardregelsæt for voldgift, herunder gennem vedtagelse af institutionel voldgift.

Stk. 2 gælder, hvis parterne ikke har aftalt noget om fremgangsmåden for behandlingen af indsigelser mod en voldgiftsdommer. *1. pkt.* fastslår, at begrundet indsigelse skal fremsættes skriftligt over for voldgiftsretten inden 15 dage efter, at parten blev bekendt med udpegningen af voldgiftsdommeren og de forhold, som indsigelsen bygger på. Har parterne ikke aftalt andet, kan skriftlighedskravet opfyldes ved digital kommunikation, hvis voldgiftsretten finder, at der er tilstrækkelig sikkerhed for, at indsigelsen hidrører fra parten. Efter *2. pkt.* er der tre muligheder, når der er fremsat indsigelse mod en voldgiftsdommer.

For det første kan voldgiftsdommeren selv trække sig, og for det andet kan den anden part tilslutte sig, at voldgiftsdommerens hverv skal ophøre. Dette indebærer ikke en godkendelse af grundlaget for indsigelsen, jf. § 14, stk. 2, og bemærkningerne hertil. Voldgiftsdommeren kan således trække sig, eller den anden part kan tilslutte sig, at voldgiftsdommerens hverv skal ophøre, selv om de finder indsigelsen ubegrundet, men f.eks. ikke ønsker at bruge tid og kræfter på en særskilt tvist om voldgiftsdommerens habilitet og foretrækker i stedet blot at udskifte denne.

Den tredje mulighed er, at voldgiftsretten afgør, om indsigelsen skal tages til følge. Afgørelsen træffes af den samlede voldgiftsret, om nødvendigt ved en flertalsafstemning, jf. § 29. Den eller de voldgiftsdommere, mod hvem der er rejst indsigelse, deltager i afgørelsen. Dette gælder også, når der rejses indsigelse mod en enevoldgiftsdommer, hvor afgørelsen således træffes af den pågældende selv.

Stk. 3 finder anvendelse i de tilfælde, hvor en indsigelse mod en voldgiftsdommer ikke imødekommes, og giver mulighed for at indbringe spørgsmålet for

domstolene. Er indsigelsen imødekommet, kan spørgsmålet derimod ikke indbringes for domstolene.

Stk. 3 finder anvendelse, hvad enten afvisningen af at imødekomme en indsigelse mod en voldgiftsdommer sker under en fremgangsmåde, som parterne har aftalt, eller i mangel af en aftale om fremgangsmåden for behandlingen af indsigelser efter de udfyldende regler i stk. 2, hvorefter spørgsmålet afgøres af voldgiftsretten.

Efter *1. pkt.*, der som nævnt ikke kan fraviges ved aftale, kan den part, der har gjort indsigelse, inden 30 dage efter at have modtaget meddelelse om afgørelsen om, at indsigelsen ikke er blevet imødekommet, anmode domstolene om at afgøre, om indsigelsen skal tages til følge.

De nærmere regler om behandlingen af en anmodning til domstolene om at afgøre, om en indsigelse mod en voldgiftsdommer skal tages til følge, fremgår af § 5, jf. nærmere denne bestemmelse og bemærkningerne hertil. I modsætning til, hvad der gælder efter modellovens art. 13, stk. 3, kan domstolens afgørelser om, hvorvidt en indsigelse mod en voldgiftsdommer skal tages til følge, appelleres i det omfang, retsplejelovens almindelige regler giver mulighed herfor, jf. § 5, stk. 4.

Det fremgår af *2. pkt.*, at voldgiftsretten, herunder den voldgiftsdommer, mod hvem der er gjort indsigelse, kan fortsætte behandlingen af voldgiftssagen og afsige voldgiftskendelse, mens indsigelsen behandles af domstolene. Såfremt domstolene ved endelig afgørelse fastslår, at indsigelsen mod voldgiftsdommeren skal tages til følge, ophører voldgiftsdommerens hverv imidlertid, og voldgiftsdommeren kan fra dette tidspunkt ikke længere deltage i behandlingen af voldgiftssagen.

Stk. 4 fastslår udtrykkeligt, at en indsigelse mod en voldgiftsdommer ikke senere kan påberåbes som ugyldighedsgrund eller som grundlag for at nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen. Bestemmelsen omfatter kun tilfælde, hvor en part under behandlingen af voldgiftssagen er bekendt med de forhold, som indsigelsen bygger på. En part, der først efter afsigelsen af en voldgiftskendelse bliver bekendt med sådanne forhold, er ikke afskåret fra at påberåbe sig indsigelsen som ugyldighedsgrund, forudsat at retssag om tilsidesættelse af voldgiftskendelsen anlægges inden 3 måneder efter modtagelsen af voldgiftskendelsen, jf. § 37, stk. 4, eller som grundlag for at nægte anerkendelse eller fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.